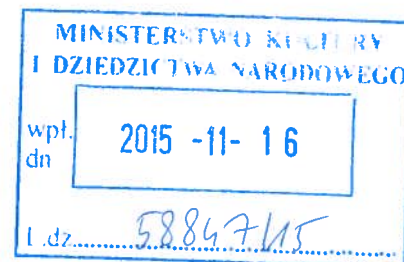

Prof. Małgorzata OMILANOWSKA

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

dot. pisma znak: DWIM/1128/15

Szanowna Pani Minister,

Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji [PIIT] w załączeniu przekazuje odpowiedzi na pytania postawione w piśmie DWIM/1128/15 dot. konsultacji społecznych prowadzonych w ramach Komisji Europejskiej przeglądu dyrektywy Rady Nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dot. prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (tzw. „dyrektywa satelitarno-kablowa”).

Z poważaniem

Dr inż. Wacław Iszkowski

Prezes PIIT

ODPOWIEDŹ

Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji [PIIT]

na pytania postawione przez MKiDN w piśmie DWIM/1188/15 dotyczącym konsultacji społecznych w ramach prowadzonego przez Komisję Europejską przeglądu dyrektywy Rady Nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (tzw. „dyrektywa satelitarno-kablowa”).

I. Ocena aktualnych przepisów dyrektywy satelitarno-kablowej

1. Zasada państwa pochodzenia na potrzeby publicznego przekazu satelitarnego

1. *Czy wprowadzona w dyrektywie „zasada państwa pochodzenia” ułatwia nabywanie praw na potrzeby ponadgranicznego nadawania satelitarnego utworów i przedmiotów praw pokrewnych? Jeśli występują problemy w tym zakresie to, jakie, i jakiego rodzaju treści one dotyczą (np. audiowizualnych, muzycznych, sportowych, informacyjnych)?*

Zdaniem Izby, zasada „państwa pochodzenia” ułatwia zabezpieczenie kwestii związanych z prawami autorskimi i pokrewnymi dla przedsiębiorców prowadzących działalność tego typu. Odwrócenie tej zasady mogłoby w praktyce uniemożliwić lub znacząco utrudnić prowadzenie działalności ponadgranicznej ze względu na ciężary organizacyjne, prawne i finansowe związane z zabezpieczeniem pełni praw do utworów audiowizualnych na terenie poszczególnych państw członkowskich Wspólnoty.

2. *Czy wprowadzona w dyrektywie „zasada państwa pochodzenia” wpłynęła na poprawę ponadgranicznego dostępu do programów nadawanych drogą satelitarną? Czy dysponują Państwo danymi statystycznymi w tym zakresie? Jeżeli w dalszym ciągu występują w tym zakresie problemy to, jakie, i jakiego rodzaju treści (np. audiowizualnych, muzycznych, sportowych, informacyjnych) oraz jakiego rodzaju usług (np. nadawców publicznych lub prywatnych, programów finansowanych z subskrypcji lub reklam, programów wyspecjalizowanych) one dotyczą?*

Izba nie posiada wiedzy na temat udziału widzów z Krajów Członkowskich innych niż Polska, jednak w jej opinii dla przedsiębiorcy oferującego takie usługi zasada „państwa pochodzenia” znacznie ułatwia i upraszcza (ograniczając też operacyjne koszty działalności) świadczenie usług w tym zakresie. Dzięki temu może on zaoferować swoje usługi w lepszych cenach i do szerszej grupy docelowej, niż w

przypadku rozwiązania, w którym przyjmuje się, że eksploatacja utworów następuje według prawa kraju, do którego widowni kierowana jest usługa satelitarna.

Zasada kraju pochodzenia nie rozwiązuje wszystkich problemów prawnych związanych z lokalnym bądź transgranicznym przekazem satelitarnym, ponieważ operator satelitarny ma obowiązek stosować się nie tylko do prawa autorskiego, ale także do innych regulacji. Przede wszystkim, dotyczy to praw konsumentów, przepisów chroniących nieletnich przed treściami, które mogą zagrażać ich prawidłowemu rozwojowi psychicznemu, innych przepisów dotyczących przekazów handlowych np. w zakresie sposobu ich oznaczania, czasu trwania, możliwości lokowania produktów lub tematów (co w Polsce jest zakazane). Zasada „państwa pochodzenia” nie ma wprost zastosowania także do innych aspektów związanych z ochroną praw niematerialnych, np. takich jak znaki towarowe, dobra osobiste, czy szczególnie ochrona określonych dóbr lub wartości udzielana na podstawie odrębnych ustaw – w Polsce np. ochrona uczuć religijnych na gruncie kodeksu karnego.

3. *Czy istnieją przeszkody niezwiązane z prawem autorskim, które ograniczają ponadgraniczne nadawanie programów za pomocą satelity?*

Jak wskazano powyżej, w ocenie Izby zasada „kraju pochodzenia” powinna zostać także rozszerzona na kwestie dotyczące nie tylko prawa autorskiego, ale także innych regulacji, którym podlega operator dostarczający treści/kontent drogą satelitarną. Zmiany legislacyjne są potrzebne w szczególności, w zakresie przepisów dotyczących zasad prowadzenia działalności operatora (kwestie regulacyjne), ochrony konsumentów, nieletnich, zasad dotyczących przekazów handlowych, znaków towarowych, zagadnień związanych z nieprawnoautorskimi ograniczeniami wynikającymi z innych przepisów prawa a dotyczących treści utworów audiowizualnych (uczucia religijne, ochrona dóbr osobistych itp).

4. *Czy istnieją przeszkody niezwiązane z prawem autorskim, które ograniczają konsumentom ponadgraniczny dostęp do programów nadawanych drogą satelitarną?*

Jako uzasadnione ograniczenia w dostępie do usług można traktować postanowienia umów licencyjnych z nadawcami lub dystrybutorami praw do nadań telewizyjnych, które to umowy (zgodnie z cywilnoprawną zasadą swobody kontraktowania) posiadają postanowienia ograniczające obszar świadczenia usługi przez operatora do obszaru konkretnego państwa. W konsekwencji, operator zobowiązany jest do stosowania w umowach abonenckich „lustrzanych” ograniczeń terytorialnych i w praktyce nie może prowadzić sprzedaży swoich usług poza wskazanym w umowach z nadawcami terytorium (zazwyczaj ograniczającego się do jednego Państwa Członkowskiego). To ograniczenie nie jest jednoznacznie złe dla dostawców usług satelitarnych (operatorów), ponieważ ograniczony terytorialnie zakres licencji do nadań pozwala dostosować stawki licencyjne do realiów

lokalnego rynku satelitarnego a także zaoferować usługi detaliczne po cenach uwzględniających siłę nabywczą danego rynku.

5. *Czy pojawiają się problemy przy ustalaniu, gdzie ma miejsce nadawanie programów drogą satelitarną?*

W ocenie Izby nie występują problemy w określaniu, gdzie zgodnie z art. 2 b dyrektywy satelitarno-kablowej następuje publiczny przekaz satelitarny. Zgodnie z ww. przepisem, przekaz satelitarny ma miejsce wyłącznie w Kraju Członkowskim, w którym sygnały będące nośnikami programu telewizyjnego są wprowadzane pod kontrolą i na odpowiedzialność operatora, do zamkniętego łańcucha przekazu, prowadzącego do satelity i z powrotem na Ziemię. W uproszczeniu, można powiedzieć, że krajem pochodzenia jest kraj, w którym następuje przesył sygnału do satelity. Ponadto, w Polsce działalność w tym zakresie jest działalnością regulowaną i wymaga rejestracji w odpowiednich rejestrach. W praktyce nie budzi wątpliwości także ustalenie, gdzie technologicznie następuje czynność przesyłu, bo wymaga ona wykorzystania specjalistycznego sprzętu, który można z łatwością lokalizować i którego użycie wymaga uzyskania odpowiednich pozwoleń a ponadto, w praktyce istnieją technologiczne możliwości weryfikacji skąd pochodzi sygnał satelitarny.

6. *Czy pojawiają się problemy przy określaniu wysokości wynagrodzenia z tytułu ponadgranicznego nadawania utworów i przedmiotów praw pokrewnych drogą satelitarną?*

Określanie wysokości opłat licencyjnych należnych nadawcom w zakresie działalności na rynku lokalnym działa sprawnie i zostało wypracowane w praktyce rynkowej. Natomiast w zakresie tantiem płatnych za publiczny przekaz satelitarny za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania, można powiedzieć, że w Polsce system ten, w praktyce, oparty jest o indywidualne umowy operatorów satelitarnych i właściwych organizacji zbiorowego zarządzania. Próby modyfikacji systemu określania wysokości wynagrodzenia przez organizacje zbiorowego zarządzania nie przyniosły pożądaných rezultatów a proponowane rozwiązania nie uwzględniły w należyty sposób specyfiki rynku satelitarnego ani wskaźników ekonomicznych.

7. *Czy poziom harmonizacji dokonanej dyrektywą (oraz innymi dyrektywami UE) w sposób wystarczający gwarantuje, że „zasada państwa pochodzenia” nie powoduje obniżenia poziomu ochrony twórców oraz uprawnionych z tytułu praw pokrewnych?*

8. *Czy stosowanie wprowadzonej dyrektywą „zasady państwa pochodzenia” wiąże się z koniecznością ponoszenia szczególnych kosztów?*

W ocenie Izby nie ma dodatkowych kosztów związanych z zasadą „kraju pochodzenia”. Przedsiębiorca świadczący usługi satelitarne rozsiewcze w konkretnym państwie podlega obowiązującym tam przepisom prawa i ponosi koszty wynikające z tych przepisów.

9. *Czy w powyższym zakresie istnienie regulacji UE jest w dalszym ciągu zasadne?*

Odpowiedź na pytanie dotyczące zasadności przedmiotowych regulacji UE w dużym stopniu zależy od kierunku rozwoju prac związanych z Jednolitym Rynkiem Cyfrowym (dalej: „JRC”). W przypadku usuwania barier prawnych ograniczających JRC a występujących również na rynku satelitarnym Izba uważa, że koniecznym jest rozszerzenie stosowania tych ułatwień także na przedsiębiorców świadczących usługi satelitarne rozsiewcze.

Izba dostrzega również zagrożenie związane z obecnymi pracami związanymi z JRC, które polega na tym, że w wyniku ujednoczenia rynku cyfrowego może nastąpić pogorszenie sytuacji mniejszych/lokalnych graczy – wprowadzając jednolity rynek może ulec zachwianiu zasada terytorialności praw autorskich, co może skutkować podniesieniem kosztów licencji przez dysponentów praw autorskich (głównie z USA), którzy w przypadku powstania JRC będą podnosić ceny kontentu w stopniu niemożliwym do udźwignięcia przez lokalnych graczy, co doprowadzi do koncentracji i ograniczenia konkurencji na rynku audiowizualnym.

Tym samym, w opinii Izby koniecznym jest wypracowanie podczas prac nad JRC mechanizmów broniących przed powyżej opisanymi sytuacjami. W przeciwnym razie, może powstać poważne zagrożenie dla prawidłowego rozwoju rynku usług satelitarnych.

2. Zarządzanie prawami do retransmisji (reemisji) kablowej

II. Ocena potrzeby rozszerzenia dyrektywy

1. Rozszerzenie „zasady państwa pochodzenia”

15. *Jaki Państwa zdaniem byłby skutek rozszerzenia „zasady państwa pochodzenia” na korzystanie z przedmiotów praw autorskich i praw pokrewnych obejmujące:*
- *emisję programów radiowych i telewizyjnych za pomocą innych środków niż satelita (np. IPTV, webcasting);*
 - *usługi internetowe towarzyszące pierwotnym nadaniom (np. simulcasting, catch-up TV);*
 - *wszelkie usługi internetowe świadczone przez nadawców (np. usługi wideo na żądanie);*
 - *wszelkie usługi dostępu do treści online świadczone przez dowolnych usługodawców, w tym nadawców.*

W ocenie Izby rozszerzenie „zasady państwa pochodzenia” na reemisję programów radiowych i telewizyjnych, dokonywaną innym sposobem niż za pośrednictwem satelity lub sieci kablowych jest rozwiązaniem ryzykownym i mogącym zagrażać istotnym interesom dysponentów praw autorskich i pokrewnych. Przy dokonywaniu reemisji programów radiowych i telewizyjnych (w szczególności w internecie) powinna mieć zastosowanie „zasada kraju targetowania usługi”.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że zasada „państwa pochodzenia”, tak jak wskazywano we wcześniejszej części formularza, jest możliwa do stosowania w

zakresie usług retransmisji kablowej i satelitarnej, ponieważ technologicznie i regulacyjnie (pozwolenia, rejestry) nie ma problemów w określeniu, gdzie w praktyce następuje czynność przesyłu sygnału źródłowego do satelity. Dodatkowe zabezpieczenie dla dysponentów praw autorskich i pokrewnych stanowią instytucje kontrolujące lub nadzorujące działalność operatorów satelitarnych i kablowych.

Tymczasem, obecnie inne sposoby dokonywania reemisji programów radiowych i telewizyjnych (w szczególności w internecie) ani technologicznie, ani regulacyjnie nie pozwalają na precyzyjną i bezsporną identyfikację kraju pochodzenia sygnału źródłowego. Brak możliwości jednoznacznego określenia, w jakim Państwie Członkowskim następuje czynność przesyłu poważnie zagraża interesom podmiotów uprawnionych z tytułu praw autorskich i praw pokrewnych. Ponadto, ważnym aspektem odróżniającym przekaz satelitarny i kablowy od transmisji internetowej jest możliwość elastycznego targetowania usług na różne terytoria poprzez łatwe technologicznie i nisko kosztowe jednoczesne udostępnianie materiałów w różnych wersjach językowych, „podmienianie” reklam i przekazów handlowych w zależności od adresu IP odbiorcy itd.

W przypadku dokonywania reemisji programów radiowych i telewizyjnych (w szczególności w internecie) powinna mieć zastosowanie „zasada kraju targetowania usługi”, pozwalająca na przyjęcie, że eksploatacja utworów następuje w kraju, do którego publiczności kierowany jest przekaz. Determinantami pozwalającymi na określenie kraju targetowania powinny być takie elementy, jak np.: (1) wersje językowe udostępnianych treści, (2) język, treść lub dostępność na rynku produktów przedstawionych w przekazach handlowych związanych z danymi usługami, (3) domena internetowa, (4) zamieszczanie reklam danego serwisu internetowego na stronach w określonym języku, w określonej domenie, (5) terytorium, na którym następuje korzystania z treści/usługi, (6) możliwość płatności w walucie lub z rachunków bankowych lub za pośrednictwem operatorów sieci telekomunikacyjnych z danego terytorium itp.

16. *Czy takie rozszerzenie „zasady państwa pochodzenia” skutkowałoby zwiększeniem ponadgranicznej dostępności usług online dla konsumentów? Jeśli nie – jakie środki należałoby zastosować, aby osiągnąć ten cel?*

Rozszerzenie „zasady państwa pochodzenia” może nie tylko nie ułatwić konsumentom transgranicznego dostępu do usług internetowych, ale nawet ograniczyć ten dostęp. Przyjęcie „zasady państwa pochodzenia” dla audiowizualnych i telewizyjnych usług internetowych, będzie prowadzić do koncentracji podmiotów świadczących usługi w tym zakresie, co może zaburzyć konkurencję na rynkach lokalnych i na rynku UE, co nie pozostanie bez wpływu na cenę i warunki usług dla konsumentów.

W ocenie Izby osiągnięcie łatwiejszego dostępu dla konsumentów do usług transgranicznej transmisji internetowej powinno zostać wypracowane w procesie rynkowym, poprzez znajdowanie odpowiednich i proporcjonalnych do popytu środków umownych lub technologicznych. Zasada swobody kontraktowania i zasady ochrony konkurencji i konsumentów stanowią wystarczające narzędzia do osiągnięcia tego celu.

17. *Jaki Państwa zdaniem byłby skutek rozszerzenia „zasady państwa pochodzenia” na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (w tym wszelkie funkcjonujące obecnie bądź wypracowywane mechanizmy wspierające wieloterytorialne licencjonowanie praw online)?*

W przypadku wprowadzenia „zasady kraju pochodzenia” łącznie z systemem obowiązkowego zbiorowego zarządu prawami stosowanego w odniesieniu do reemisji internetowej konieczne będzie dokonanie harmonizacji przepisów dotyczących organizacji zbiorowego zarządzania i wprowadzenie mechanizmów umożliwiających określanie stawek wynagrodzenia. Ewentualne przyszłe regulacje w tym zakresie nie powinny w żadnym przypadku dyskryminować ani podmiotów korzystających ani dysponentów praw autorskich lub pokrewnych z poszczególnych krajów członkowskich.

18. *W jaki sposób „państwo pochodzenia” mogłoby być ustalone w przypadku emisji internetowych?*

Obecne regulacje prawne oraz możliwości technologiczne nie pozwalają na przyjęcie w stosunku do transmisji internetowych identycznych determinantów przy określaniu „kraju pochodzenia” jak w przypadku transmisji satelitarnych i kablowych. Tak jak zostało wskazane powyżej, z uwagi na kluczowe różnice technologiczne i regulacyjne transmisja internetowa powinna być determinowana według kryterium kraju, do którego usługa jest kierowana. Nowa regulacja dotycząca transmisji internetowych powinna wprowadzić dodatkowo środki zabezpieczające możliwość egzekwowania praw autorskich i pokrewnych w stosunku do podmiotów, które prowadzą swoją działalność poza granicami UE celem uniknięcia odpowiedzialności za naruszenia tych praw.

19. *Czy Państwa zdaniem rozszerzenie „zasady państwa pochodzenia” miałoby wpływ na obecny poziom ochrony praw autorskich w UE i czy wymagałoby – dla jego zachowania – dokonania dalej idącej harmonizacji tych praw?*

Rozszerzenie „zasady państwa pochodzenia” w jej obecnym kształcie na inne niż satelitarna lub kablowa formy transmisji, w istotny sposób obniżą poziom ochrony praw autorskich w Unii Europejskiej. Już obecnie jednym z najważniejszych zagrożeń dla dysponentów praw autorskich i pokrewnych w zakresie korzystania z utworów w ramach różnych form udostępniania ich za pośrednictwem internetu jest zidentyfikowanie podmiotu odpowiedzialnego za korzystanie z tego utworu oraz egzekwowanie naruszeń praw autorskich i praw pokrewnych.

Tak jak wielokrotnie postulowano w tym dokumencie jak i w czasie wcześniejszych konsultacji dotyczących harmonizacji prawa autorskiego, jednym z kluczowych obszarów harmonizacji prawa autorskiego jest wypracowanie skutecznych mechanizmów egzekwowania ochrony praw autorskich w internecie. W szczególności w zakresie ochrony przed naruszeniami praw do treści audiowizualnych i programów telewizyjnych i radiowych.

2. Rozszerzenie systemu zarządzania prawami do reemisji kablowej

20. *Zgodnie z Państwa wiedzą lub doświadczeniem, w jaki sposób prawa twórców oraz uprawnionych z tytułu praw pokrewnych są obecnie licencjonowane na potrzeby reemisji programów radiowych i telewizyjnych dokonywanej przez inne podmioty niż operatorzy sieci kablowych (np. simulcasting albo reemisja satelitarna)? Czy w tym obszarze pojawiają się problemy?*

Prawa twórców oraz uprawnionych z tytułu praw pokrewnych są obecnie licencjonowane na potrzeby reemisji programów radiowych i telewizyjnych dokonywanej za pośrednictwem satelity lub za pośrednictwem internetu na podstawie umów licencyjnych z odpowiednimi organizacjami zbiorowego zarządzania lub innymi podmiotami posiadającymi stosowne uprawnienia w przedmiotowym zakresie.

Niestety, wiele podmiotów świadczących usługi w zakresie dostępu do usług audiowizualnych, telewizyjnych lub radiowych za pośrednictwem internetu świadczy swoje usługi i czerpie korzyści nie zawierając stosownych umów licencyjnych z nadawcami ani z innymi dysponentami praw autorskich. Podstawowe problemy związane z egzekucją praw od tych podmiotów wiążą się z faktem, że bardzo utrudnione lub wręcz uniemożliwione jest egzekwowanie naruszeń praw autorskich i praw pokrewnych, ponieważ serwery, domena a często także siedziba tych podmiotów zlokalizowane są poza granicami Unii Europejskiej. W ocenie Izby, konieczne jest wprowadzenie instrumentów prawnych na poziomie unijnym umożliwiających blokowanie dostępu do tego typu serwisów oraz wdrożenie rozwiązań odcinających źródła finansowania tych podmiotów.

21. *W jaki sposób prawa twórców oraz uprawnionych z tytułu praw pokrewnych są obecnie licencjonowane na potrzeby programów emitowanych bezpośrednio poprzez sieci kablowe? Czy w tym obszarze pojawiają się problemy?*
22. *W jaki sposób prawa twórców oraz uprawnionych z tytułu praw pokrewnych są obecnie licencjonowane na potrzeby nieinteraktywnych usług internetowych świadczonych przez nadawców (simulcasting/liniowy webcasting)? Czy w tym obszarze pojawiają się problemy?*

Prawa twórców oraz uprawnionych z tytułu praw pokrewnych są obecnie licencjonowane na potrzeby nieinteraktywnych usług internetowych świadczonych przez nadawców na podstawie umów licencyjnych z dysponentami praw autorskich i praw pokrewnych.

23. *W jaki sposób prawa twórców oraz uprawnionych z tytułu praw pokrewnych są obecnie licencjonowane na potrzeby interaktywnych usług internetowych świadczonych przez nadawców (np. catch-up TV, usługi wideo na żądanie)? Czy w tym obszarze pojawiają się problemy?*

Prawa twórców oraz uprawnionych z tytułu praw pokrewnych są obecnie licencjonowane na potrzeby interaktywnych usług internetowych świadczonych

przez nadawców na podstawie umów licencyjnych z dysponentami praw autorskich i praw pokrewnych.

24. *Jaki byłby skutek rozszerzenia systemu zarządzania prawami stosowanego w odniesieniu do reemisji kablowej (obowiązkowy zbiorowy zarząd) na:*
- *reemisję programów radiowych i telewizyjnych, dokonywaną innym sposobem niż w sieciach kablowych (np. poprzez satelitę, IPTV, internet)?*
 - *równoległą emisję programów radiowych i telewizyjnych przez samego nadawcę, dokonywaną innym sposobem niż w sieciach kablowych (np. poprzez satelitę, IPTV, internet)?*

Rozszerzenie systemu obowiązkowego zbiorowego zarządzania prawami stosowanego w odniesieniu do reemisji kablowej na reemisję programów radiowych i telewizyjnych, dokonywaną innym sposobem niż w sieciach kablowych z punktu widzenia podmiotów prowadzących działalność w zakresie tej reemisji nie jest konieczne, ponieważ obecnie podmioty prowadzące działalność w tym zakresie mogą korzystać z pośrednictwa OZZ lub zawierać umowy bezpośrednio, co sprzyja rozwojowi konkurencji. Wprowadzenie obligatoryjnego pośrednictwa OZZ mogłoby jednak uprościć mechanizm nabywania stosownych praw i usunąć wątpliwości dotyczące tego, komu przysługują prawa w tym zakresie. Wprowadzenie tego rozwiązania powinno być jednak analizowane łącznie z ewentualnymi propozycjami dotyczącymi sposobu określania stawek wynagrodzeń przez organizacje zbiorowego zarządzania. Tworzenie przymusowej licencji w tym zakresie wiąże się zawsze z ryzykiem nadużywania monopolu ustawowego przez organizacje zbiorowego zarządzania.

25. *W przypadku takiego rozszerzenia, czy odrębne traktowanie praw będących w posiadaniu nadawcy (art. 10 dyrektywy) powinno zostać utrzymane?*
26. *Czy takie rozszerzenie skutkowałoby poprawą ponadgranicznego dostępu do usług internetowych?*
27. *Biorąc pod uwagę geograficzny zasięg programów rozpowszechnianych przez internet w porównaniu do zasięgu programów rozpowszechnianych drogą kablową, czy takie rozszerzenie powinno być ograniczone do zamkniętych systemów (np. IPTV), czy też powinno obejmować także otwartą emisję/reemisję przez internet?*

W ocenie Izby, biorąc pod uwagę geograficzny zasięg programów rozpowszechnianych przez internet w porównaniu do zasięgu programów rozpowszechnianych drogą kablową, rozszerzenie zasad dotyczących praw autorskich powinno być ograniczone do zamkniętych systemów (np. IPTV). Natomiast w przypadku otwartej emisji/reemisji przez internet kwestia ta powinna być pozostawiona do decyzji dysponentów praw autorskich i pokrewnych.

28. *Czy Państwa zdaniem rozszerzenie systemu obowiązkowego zbiorowego zarządzania rodziłoby wątpliwości, co do zgodności prawa UE z traktatami międzynarodowymi (traktaty WIPO z 1996 r. oraz porozumienie TRIPS).*
29. *Jaki byłby skutek wprowadzenia systemu rozszerzonego zbiorowego licencjonowania na potrzeby równoległej emisji/reemisji programów radiowych i telewizyjnych dokonywanej innym sposobem niż w sieciach kablowych, który zastępowałby obowiązkowy zbiorowy zarząd?*

Obecnie prowadzone są prace nad bardzo ogólnymi założeniami systemu rozszerzonego zbiorowego licencjonowania. Odpowiedź na pytanie o skutki wprowadzenia systemu rozszerzonego zbiorowego licencjonowania zamiast systemu obligatoryjnego zbiorowego zarządu wymaga większego zaawansowania prac nad propozycją tego systemu. Co do zasady, wydaje się on korzystny dla podmiotów świadczących równoległą emisję/reemisję programów radiowych i telewizyjnych, ponieważ ukróci wszelkie potencjalne wątpliwości w zakresie skuteczności nabywania praw do utworów rozprowadzanych przez operatorów i będzie stanowić swego rodzaju one-stop-shop. Z drugiej strony, największe ryzyka związane z rozszerzonym licencjonowaniem wynikają z faktu, że przyznanie tak szerokich uprawnień organizacjom zbiorowego zarządzania zaburzy naturalne mechanizmy rynkowe, ograniczy w bardzo dalekim stopniu prawo dysponentów praw autorskich i pokrewnych w zakresie swobody kontraktowania i może sprzyjać nadużyciom ze strony organizacji zbiorowego zarządzania, jeżeli mechanizmy ich rozliczeń nie zostaną poddane radykalnej weryfikacji.

30. *Czy taki system rozszerzonego zbiorowego licencjonowania skutkowałoby poprawą ponadgranicznego dostępu do usług internetowych?*

Odpowiedź z punktu 29.

3. Rozszerzenie systemu mediacji i negocjacji

31. *Czy obecne mechanizmy negocjacji i mediacji określone w art. 11 i 12 dyrektywy powinny być wykorzystane do poprawy ponadgranicznego dostępu do usług internetowych w przypadkach, w których nie została zawarta umowa dotycząca udzielenia przez podmioty uprawnione zezwolenia na dokonywanie emisji internetowej?*
32. *Czy są inne środki, które mogłyby wspierać rozwiązania umowne i zapewniać, aby wszystkie zainteresowane strony prowadziły negocjacje w dobrej wierze i bezzasadnie ich nie utrudniały?*

III. Inne kwestie

33. *Czy są inne kwestie związane z funkcjonowaniem lub ewentualnym rozszerzeniem zakresu dyrektywy, na które chcieliby Państwo zwrócić uwagę?*